

- нестача грошових коштів у держави, що зумовлює невисоку заробітну плату і якість життя населення, високий рівень незаконної міжнародної трудової міграції;

- нестача успішного партнерства;
- неефективне формування туризму.

Державно-приватне партнерство в сфері туризму має можливість існувати як система юридично відносин.

В результаті такого партнерства: держава отримає доступ до нових джерел капіталу, прискорення розвитку активів інфраструктури, поліпшення сервісного обслуговування, доступ до навичок планування, додаткові вигоди від розвитку транскордонного співробітництва, доступ до нових ринків, можливість підвищення професійного рівня.

ЗАСТОСУВАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Н. В. ІВАСІШИНА, ст. викл.

А. О. ГРИГОРАЩУК, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Трактування сутності державно-приватного партнерства дає змогу його ідентифікувати як співробітництво між державою, територіальними громадами в особі відповідних державних органів влади й органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних і комунальних підприємств, або фізичними особами – підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому Законом України "Про державно-приватне партнерство". При цьому його основні ознаки схематично зображені на рис. 1.

Дана форма взаємодії бізнесу і влади може застосовуватися в таких сферах: пошук, розвідка родовищ корисних копалин та їх видобування; виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу; будівництво й експлуатація доріг, залізниць, мостів, тунелів і метрополітенів, морських і річкових портів та їх інфраструктури;

машинобудування; збір, очищення та розподілення води; охорона здоров'я; туризм, відпочинок, рекреація, культура й спорт; забезпечення функціонування зрошувальних і осушувальних систем; оброблення відходів; виробництво, розподілення та постачання електричної енергії; управління нерухомістю.

На місцевому рівні найбільш привабливим для державно-приватного партнерства є видобування корисних копалин, постачання тепла, очищення води, туризм і відпочинок, оброблення відходів тощо (див. інформ. матеріали). Специфіка застосування тієї чи іншої сфери та її вибір органами місцевого самоврядування залежить від соціально-економічних, демографічних, природно-кліматичних й інших умов розвитку регіону. Його здійснення має передбачати виконання однієї або кількох таких функцій, як-от: проектування; фінансування; будівництво; відновлення (реконструкція, модернізація); експлуатація; обслуговування.

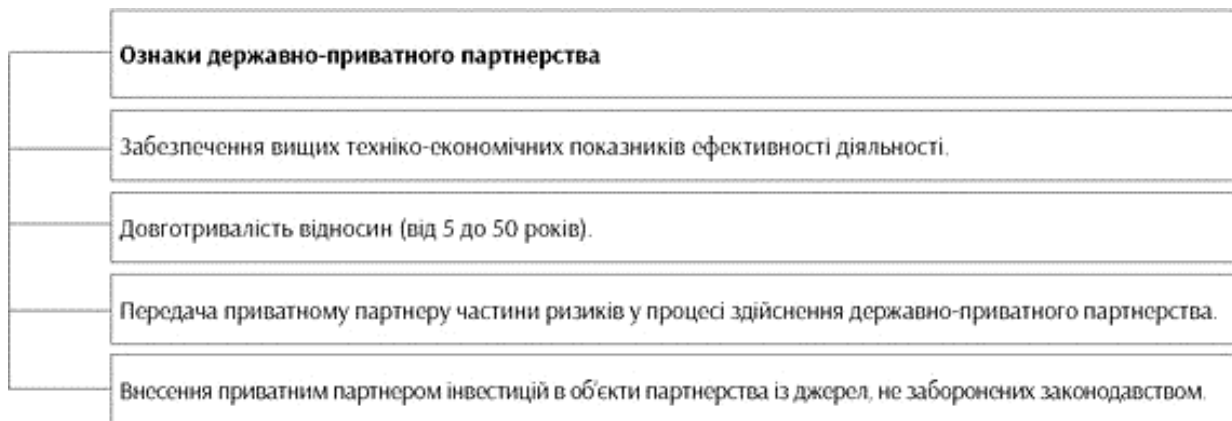

Рисунок 1 – Ознаки державно-приватного партнерства

У рамках державно-приватного партнерства можуть укладатися договори про концесію, спільну діяльність й інші договори. При цьому його об'єктами можуть бути: наявні, зокрема, відтворювані (шляхом реконструкції, модернізації, технічного переоснащення) об'єкти, у тому числі ділянки надр; створювані чи придбані об'єкти.

Пропозиції про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів комунальної власності готуються відповідними органами місцевого самоврядування або особами, які можуть бути приватними партнерами, і подаються на розгляд сільських, селищних, міських, районних чи обласних рад або до уповноважених ними органів. При цьому важливо провести аналіз ефективності його здійснення шляхом обґрунтування соціально-економічних

й екологічних наслідків, порівняння основних показників реалізації проекту (рентабельності, рівня витрат, якості послуг тощо), виявлення ризиків, визначення форми реалізації.

Дана форма взаємодії бізнесу і влади має низку джерел фінансування. Рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів комунальної власності, проведення конкурсу з визначення приватного партнера та затвердження результатів приймаються місцевими радами. Таке рішення приймається протягом двох календарних місяців з дня подання пропозицій про здійснення. Орган, що прийняв рішення про здійснення державно-приватного партнерства чи про недоцільність здійснення такого партнерства, зобов'язаний протягом 15 календарних днів з дня його прийняття повідомити особу, яка подала пропозиції про здійснення державно-приватного партнерства.

Рішення приймається протягом двох календарних місяців з дня подання пропозицій про здійснення. Орган, що прийняв рішення про здійснення державно-приватного партнерства чи про недоцільність здійснення такого партнерства, зобов'язаний протягом 15 календарних днів з дня його прийняття повідомити особу, яка подала пропозиції про здійснення державно-приватного партнерства.

РОЗВИТОК ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ЯК МЕХАНІЗМУ АКТИВІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

А. М. БРОВДІЙ, канд. юрид. наук,

доц. кафедри правового забезпечення господарської діяльності

А. Р. БУЦЬКА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Державно-приватне партнерство (ДПП) в Україні — система відносин між державним та приватним партнерами, при реалізації яких ресурси обох партнерів об'єднуються з відповідним розподілом ризиків, відповідальності та винагород або відшкодувань між ними, для взаємовигідної співпраці на довгостроковій основі у створенні нових або модернізації діючих об'єктів, які